

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

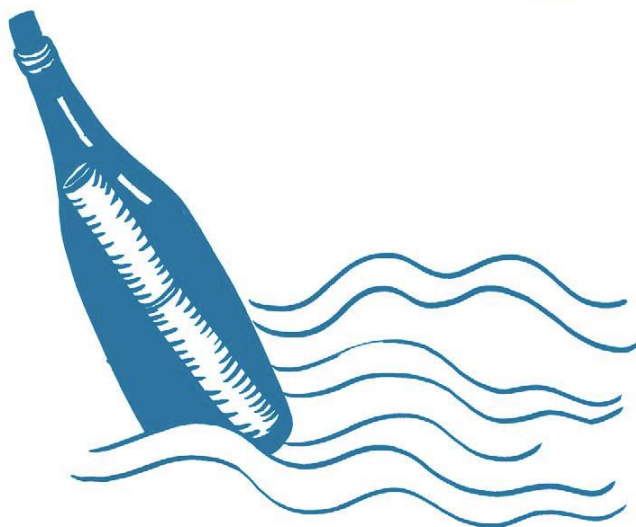
MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Dopis v Lahvi

Pátý dopis v lahvi Pravidelná metodická podpora projektu Školní čtenářské kluby – brána ke vzdělávání

Brána ke vzdělávání: školní čtenářské kluby
posilující rovné příležitosti dětí a žáků fondem se SVP, CZ.1.07/1.2.00/27.0003
Tento projekt je spolufinancován Evropským sociálním a státním rozpočtem České republiky.
Přidaná hodnota společnosti – „Investice do rozvoje vzdělávání“

Milé kolegyně a milí kolegové,

pátý Dopis v lahvi se bude držet tématu dvou dopisů předchozích – dílny čtení a spolupráce s rodiči.

Práce v klubech nám dělá stále větší radost, mohu mluvit za organizátory projektu a doufám, že i za Vás – manažery klubů. Jistě, leckdy můžeme být smutní, že se něco nepovedlo, jak jsme chtěli, máme pocit zbytečné práce, a třeba nabudeme dojmu, že to nepůjde... dovolím si ale říct, že tento pocit není v oblasti vzdělávání výjimečný. Naopak, leckterý pedagog, který o své práci přemýšlí, ho může zažívat pravidelně.... Není to příjemné, ale z něj můžeme těžit: zlepšení vlastní práce.

Znovu a znovu mi připadá, že učení probíhá jako chůze po schodišti – vydrápu se na schod, chvíli v radosti z poznání a z toho „že to jde“ spočinu na rovince, ale pak už se zase blížím k dalšímu schodu a zase s obtížemi lezu a lezu a ... a zase se raduji a po chvíli mi klid přestane stačit a chci výš...

Před prázdninami jsem se účastnila jednoho regionálního setkání. Děvčata – manažerky klubu mluvily o tom, jak začaly v klubech s dílnou čtení. Těšilo je, že samostatné čtení dětí funguje. I já měla radost, protože samostatné čtení přímo v klubu je jeden ze základů klubové práce – a pokud se ukáže, že nefunguje, budeme muset klubovou myšlenku přehodnotit. Ta samá děvčata se nyní pídila po dalším podnětu pro klubovou práci... něco je zvládnuto a hledáme dál... Pro inspiraci všem nám – pracovníkům s dětmi – jsme vybrali dvě metody z „Vítejte na palubě“ a stále nabízíme možnost návštěv/konzultací i mimoklubových odborníků.

Řadu věcí jsme za předchozí rok a půl ověřili, některé zavrhlí, mnohé jsme si vyzkoušeli, zlepšili... na dětech jsou patrné pokroky. Stále ale všichni narážíme na jeden limit klubové práce – a to je naše možnost spolupracovat s rodinou dětí. Projekt je primárně zaměřen na děti z nepodnětného prostředí, to jsme věděli... někam jsme tyto děti dovedli, těší nás, že chodí do klubů, půjčují si knihy... ale pokud je chceme dovézt ještě výše, nezbyvá než vzít s sebou i jejich rodiče.

„Vezmi vaše do klubu“ – to je náš letošní leitmotiv.

Zřejmě to bude práce velmi náročná a nedosáhneme jí ani zdaleka všeho, oč budeme usilovat. Nicméně i tak se domnívám, že se o zapojení rodičů, o zlepšení jejich vztahu k četbě, byť jen teoreticky, musíme pokusit. O některých možnostech jsme si psali už v minulém čísle, ne všechny jsou vhodné pro každý klub, ale třeba něco pro ten náš konkrétní objevíme.

Na dalších stranách Dopisu v lahvi najdete pár vlašťovek, které samy o sobě nejsou důkazem, že to půjde, ale rozhodně povzbuzením...

Můžete si přečíst i zajímavou reflexi libereckého klubu, kterou popsala Radka Vojáčková, která nám může potvrdit některá naše zjištění či dát téma k úvaze. Modelovou inspirativní lekci tentokrát neuvádíme, několik nových najdete na webu (např. od Radky Vojáčkové, Terezy Jačmeníkové či Terezy Nakládalové, od května jsou na webu lekce od Haliny Brošové či Kateřiny Zímové..), spolu

s anotacemi téměř všech klubových knih. Můžete je jakkoliv doplňovat, rozporovat, psát své názory.... Mailem či na klubový facebook. Těším se na další spolupráci.

Irena Poláková, metodička projektu

V Praze na konci léta 2013

(Čtenáři z Rokycan)

„Sloveso číst nestrpí rozkazovací způsob. Tuto nechuť sdílí s několika dalšími: se slovesem „milovat“,... nebo například „snít“.

(Daniel Pennac: Jako román)

Ani děti, ani rodiče ke čtení násilím přivedeme, ale co třeba můžeme zkusit:

Den otevřených dveří ve čtenářském klubu Kouřim

Na konci školního roku jsme se v Kouřimi rozhodli pozvat rodiče, veškeré příbuzenstvo a kamarády našich čtenářů, aby se přišli podívat, jak probíhá běžná klubová schůzka. Návštěvníky jsme vyzvali, aby neváhali a přinesli si s sebou nějakou knihu, nejlépe tu, kterou mají právě rozečtenou. Nechtěli jsme je totiž ponechat pouze v roli pasivních diváků, naším záměrem bylo zapojit je do normální klubové práce. Děti pro tento účel vyrobily barevné pozvánky, většinou doplněné ilustracemi - výjevy z jejich oblíbených knížek.

Protože naše klubová schůzka začíná velmi brzy (v 11.45), nemohli jsme očekávat nijak hojnou účast, neboť většina pozvaných se v tuto dobu pochopitelně nachází v práci či ve škole. A tak jsme byli velice potěšeni, když přišli tři hosté - maminky dvou čtenářek a také starší sestra jedné z nich.

Dvě z návštěvnic se skutečně dostavily i se svými rozečtenými knížkami. Jedna maminka si přinesla knížku s názvem Slečna sekretářka, staříček výtisk z roku 1914 po své prababičce. Starší sestra měla rozečtenou knihu Už hořela, když jsem si do ní lehal od R. Fulghuma. Obě se aktivně zapojily do našeho kroužku rozhovorů o domácí četbě a své knížky nám pěkně představily, ovšem až poté, co si vyslechly povídání dětí. Následovala dílna čtení. Krátce jsme vysvětlili její principy a pak už se všichni zabrali do četby. Po 10 minutách tichého čtení jsme měli za úkol vybrat ze své knihy nějaký krátký úryvek, přečíst ho nahlas a vysvětlit, proč jsme si vybrali právě tuto větu či odstavec. Všechny děti tento poměrně obtížný úkol zvládli bez problémů, nesetkaly se s ním totiž poprvé. Překvapilo nás ale, že žádná z návštěvnic ze své knihy úryvek nevybrala, obě měly pocit, že to nejde, že je to úkol příliš náročný. Uvědomili jsme si, že malí čtenáři se v klubu naučili ovládat dovednosti, které nejsou úplně samozřejmé. Tím, jak si poradili s obtížným úkolem, překvapili i dospělé hosty. Ti odcházeli velmi spokojeni a litovali, že v dětství neměli možnost navštěvovat podobný čtenářský klub.

Dveře do našeho čtenářského klubu můžou být otevřené častěji. Rádi uvítáme každého hosta, který s námi bude chtít aktivně spolupracovat, přinese si knihu a zapojí se spolu s dětmi do naší běžné práce.

Alžbetě Ingrová, čtenářské kluby Sázava a Kouřim

(Několik dětí z kouřimského klubu před koláží představující klubovou práci)

Domácí úkol pro rodiče – Jorgen Clevin – Jakub a Jáchy, Jakub a Jáchym zachránci

Východisko pro zadávání domácích úkolů je naše pozorování, které jsem již popisovala v textu Otázky, které klade klub. Děti, kterým rodiče doma čtou, dělají pokroky, jejich zájem o knihy se rozvíjí. Děti, které se doma nesetkávají s odezvou, s náležitou reakcí rodičů na přinesenou knihu, často ztrácí o čtenářství zájem.

V našem klubu jsme zkoušely rodiče zapojit již jednou – viz text Domácí úkol pro rodiče. Odezva byla celkem malá, ale přinesla okamžité pozitivní následky. S naší regionální koordinátorkou a hlavní metodičkou projektu jsme dále uvažovaly, jak dále s touto pozitivní zkušeností pracovat a jak ji zprostředkovat i ostatním dětem.

Irena Poláková přinesla dětem knižní dárky, pro každé dítě jednu knihu. Buď dostaly titul Jakub a Jáchym nebo její pokračování Jakub a Jáchym zachránci, od dánského spisovatele Jorgena Clevina. Knižku děti znaly již z klubu, přesto přijaly dárek i oznámení, že knihu mají na „úkoly“, vcelku pozitivně. Pouze Lukáš se nezapojil, knihu sice neodmítl, ale jednoduše si ji nevzal. Lukáš se ale do práce klubu stejně téměř nezapojuje.

První úkol, který jsme dětem zadaly, zněl: prohlédněte si knížku a založte si obrázek, který se vám nejvíce líbí. Pak poproste mámu, tátu, babičku..., aby si také knížku prohlédli a řekli vám, který obrázek se nejvíce líbí jim. Ten si založte zase jinou záložkou. Obě záložky jsme dětem darovaly.

Příští klub dva chlapci – bratři – knížky zapomněli doma, ale tvrdili, že mají obrázky založené. Ostatní děti úkol splnily a dokonce o plnění úkolu dokázaly krátce pohovořit. Pochválily jsme je i rodiče a daly jim další úkol, zjistit, kdo je Jakub a kdo Jáchym.

Na další klubové schůzce pouze dvě dívky věděly, kdo je kdo. Chlapci si opět knížku nedonesli a prý ji ani doma neotevřeli. Některé děti říkaly, že to nemohou zjistit, protože rodiče nemají čas jim to přečíst. Ukázali jsme si v knížce stránku, kde mohou najít odpověď na položenou otázku, a s Helenou jsme jim doporučily v případě nouze poprosit paní učitelku ze školky, popřípadě své starší sourozence. Další klubovou schůzku měly všechny dívky – kromě jedné – úkol splněný, chlapci se zdá, že rezignovali. Zazněla ovšem docela zásadní připomínka – z úst jedné celkem aktivní dívky – a to, že už tu knihu chce vrátit, že už ji nebaví.

Po diskuzi s kolegyní klubu nad dosavadními výsledky spolupráce s rodiči touto formou mohu napsat, že začínám mít pocit chůze do slepé uličky. Děti sice byly namotivované dárkem, knihou, která je jejich. Není to ovšem kniha, kterou si vybraly samy nebo aspoň dostaly na základě jejich specifického zájmu. K tomu je nutné podotknout, že u dívek, které plní úkoly aktivněji – popřípadě jejich rodiče – velmi klesl zájem o ostatní knížky. To by asi nevadilo, kdyby knížku s rodiči četly nebo si ji samy aktivně prohlížely, ony plní jen zadané úkoly.

...

Stejně jako se ukazuje, že je lepší, když děti ve škole čtou různorodou literaturu dle vlastního zájmu, namísto předloženého seznamu povinné četby, myslím, že podobně bychom měly postupovat v klubu. Myslím, že dlouhodobá práce s jednou knihou bude kontraproduktivní.

Můj plán ohledně Jakuba a Jáchyma je následující. Knižka dětem zůstane a již z ní nebudou dostávat úkoly. Doporučíme jim ji pouze jako velmi dobrou četbu na prázdniny, kdy mohou pomáhat rodičům ve vyprávění příběhu, protože je zde místo i pro nečtenáře. A pokud se jim kniha bude líbit nebo aspoň její část je zaujme, mohou napsat a nakreslit dopis pro Jakuba a Jáchyma, popřípadě jim poslat pozdrav z prázdnin. Pak se mohou těšit, že jim Jakub s Jáchymem odpoví. K tomuto účelu dostanou všichni nadepsané obálky s dopisními papíry. Pokud alespoň jedno dítě donese dopis, a ještě méně, pokud si alespoň jedna rodina knížku se svým dítětem přečte, budeme brát tuto akci za přínosnou.

Spolupráci s rodiči ale nepovažuji i nadále za nereálnou. Myslím, že nyní je potřeba se věnovat více osvětě. Rodiče by měli mít informace o důležitosti čtenářství pro rozvoj jejich dětí, pak je můžeme povzbuzovat, aby měli tento cíl stále na paměti, a nabízet jim pomáhající aktivity.

Tereza Nakládalová, čtenářský klub Hlavečnick

Jeden starší textu publikovaný v Kritických listech – aneb příprava na Vánoce – kniha pod stromečkem

O smysluplnosti našeho počínání ve čtenářských klubech se přesvědčuji takřka každý den, ještě větším utvrzením pro mne však je, když se k mému názoru přidává někdo další, v tomto případě „nezávislý pozorovatel“...

Noc před začátkem vánočních prázdnin jsme s dětmi našeho čtenářského klubu strávili ve škole. Jelikož všechny děti jsou zároveň mémi žáky, tedy žáky 2. A, noci ve škole se zúčastnila celá třída. Součástí této akce byla mimo jiné i vánoční nadílka. S rodiči jsme se již na třídní schůzce domluvili, že většina dětí ještě „věří na Ježíška“, a proto připravíme dárečky sami. Rodiče se okamžitě připojili k mému nápadu, že děti budou obdarovány knihou, kterou jim sami zakoupí dle jejich zájmu, vánočně ji zabalí a tajně přinesou do školy. Již „tajemné“ předávání balíčků bylo úžasné. To jsem ovšem netušila, jaký zážitek čeká mě, i ostatní dospělé při rozbalování balíčků pod třídním stromečkem, při skvělé vánoční atmosféře, při poslechu českých vánočních koled, v setmělé třídě, kterou se line pouze záře žároviček (zapalovat svíčky máme totiž ve škole z bezpečnostních důvodů zakázané), děti převlečené do pyžam, sedící na spacácích rozložených po celé třídě...Přála bych vidět všem to, co nastalo, když všechny děti ve stejném okamžiku začaly rozbalovat dáreček, ve kterém byla ukryta knížka. Ta zář v očích, mluvení jednoho přes druhého o právě jejich knížce, věty typu: „No tuhle jsem si přál, jak to ten Ježíšek mohl vědět, když jsem si o ni nenapsal...“, ukazování si knížek navzájem. Nakonec jsem musela rozsvítit a téměř všechny děti listovaly svou novou knížkou a valná většina se do ní začetla. Vrcholem bylo, když odmítly sledovat pohádku na interaktivní tabuli, kterou jsme hlasováním pečlivě vybírali dva dny před nocí ve škole s tím, že si chtějí číst. Musím přiznat, že jsem byla překvapená...velmi mile, ale skutečně překvapená. Je pravdou, že 12 dětí naší třídy navštěvuje každé úterý čtenářský klub a každý pátek je součástí našeho společného rozvrhu dílna čtení a také je pravdou, že je patrný stále větší zájem všech dětí o čtení a o knihy, ale toto jsem opravdu nečekala...a tím méně „nezávislý pozorovatel“, kterého jsem předdeslala již na začátku... Nezávislým pozorovatelem v oblasti čtenářství je Petr, přítel mé asistentky ve třídě, který ve svém volnu pomáhal zajišťovat hladký průběh naší noci ve škole. Při vánoční nadílce jen se slzami v očích stál a užasle hleděl na děti. Požádala jsem ho o pár slov na závěr těch mých:

"Kdyby mi někdo tvrdil, že uvidím 27 dětí takto nadšených z nové knihy, asi bych mu nevěřil. Bylo úžasné sledovat, jak krásný vztah děti ke knihám mají, s jakým nadšením si je prohlížejí a čtou.

Nějak zjišťuju, že mi úplně nejde vyjádřit, jak moc to pro mě byl úžasný zážitek, protože ať napíšu, co napíšu, přijde mi to buď sentimentální, nebo nevýstižné“. Co dodat? Snad jen, že čtení je pro děti jednou z nejdůležitějších činností, posouvá je totiž v každém ohledu. A lze je k němu vést i tak, že jim činí velkou radost a potěšení. A to nejen těm, kteří školu zvládají s lehkostí.

Šárka Fantová, vedoucí čtenářského klubu v Kolíně

(Kolínští čtenáři při čtení záznamu z četby)

A ještě jednou z Kouřimi

Zahájení dílny čtení v Kouřimi v červnu 2013

Schůzky kouřimského čtenářského klubu mívají pravidelnou strukturu. Po uvítání se sesedneme do kruhu a každý, kdo má chuť, může ostatním sdělit, co zajímavého zažil za uplynulý týden. Na každé židličce již visí žlutá klubová taška s knížkou, a tak hned můžeme přejít k rozhovorům o domácí četbě. Děti se učí stručně představit kamarádům svou rozečtenou či přečtenou knihu, vzájemně si knihy doporučují, dělí se o čtenářské zážitky a mají prostor k otázkám.

Pak většinou následuje čtenářská lekce, jež obnáší práci s vybraným textem a procvičování rozličných čtenářských strategií. Po skončení lekce mají děti možnost pokračovat v tichém čtení rozečtené knihy a této možnosti také rády využívají. Někdy v průběhu čtení diskutují s kamarádem, jindy se obracejí na nás, lektorky, a my jsme připraveny k tichému rozhovoru nad rozečtenou knížkou. Děti, které knihu přečetly celou, si o tom udělají záznam do čtenářského deníku a už se těší, až si půjdou do knihovničky vybrat nový titul.

Je zřejmé, že výše popsané aktivity se shodují s některými součástmi dílny čtení, jak jsou popsány v příručce RWCT „Dílna čtení – vychováváme přemýšlivé čtenáře“, z níž především jsem čerpala při plánování skutečné dílny čtení v našem klubu. Mohli jsme stavět na dobrých základech a spontánní aktivity dětí pouze poněkud zorganizovat.

Jakmile měli všichni připravenou knihu ke čtení, vysvětlila jsem dětem, jak bude probíhat dílna čtení, jaké jsou její čtyři součásti. Názvy jednotlivých součástí dílny čtení jsem převzala ze zmiňované příručky bez ohledu na to, zda se děti s takovými výrazy již setkaly, nebo ne.

První součástí dílny čtení je tzv. minilekce, během níž si vždy něco krátce vysvětlíme nebo se něco nového dozvíme. Dnes je minilekce zaměřena na objasnění fungování dílny čtení, příště si třeba řekneme, co to je nakladatelství.

Nejdůležitější součástí dílny je samostatné tiché čtení. Každý z nás si bude po dobu 10 minut potichu číst svou knihu.

Třetí součástí jsou čtenářské konzultace – během čtení si můžete o tom, co právě čtete, potichu popovídat s paní učitelkou. Paní učitelka si postupně vybere tři z vás, se kterými si bude povídat – konzultovat. Můžete jí třeba přečíst kousek z vaší knížky. O konzultaci se můžete i sami přihlásit, třeba když nebudete v textu něčemu rozumět a budete potřebovat pomoc.

Poslední částí dílny čtení je tzv. čtenářská odezva, která znamená sdílení čtenářského zážitku. Po 10 minutách ukončíme tiché čtení a vyzveme vás, abyste v právě přečteném textu vyhledali nějakou větu nebo krátký úryvek, který vás zaujal. Každý potom krátce představí svou knihu, přečte vybraný úryvek a pokusí se ostatním vysvětlit, z jakého důvodu si ho vybral.

Mým záměrem bylo rovněž zapojit děti do procesu tvorby pravidel dílny čtení. Děti však byly touto možností dosti zaskočené a nevěděly, jak reagovat. Zřejmě nejsou vůbec zvyklé být brány za rovnocenné partnery a vyvíjet samy iniciativu, protože jakákoliv pravidla jim bývají předkládána bez možnosti diskuse.

Děti se rychle zabraly do tiché četby, já také. Pouze jeden hoch byl nesoustředěný, proto mu byla tentokrát věnována konzultace. Kolegyně s ním diskutovala o Deníku malého poseroutky a motivovala ho, aby se začel. Po 10 minutách si děti vybraly úryvek textu, který je něčím zaujal. Sesedli jsme se do kroužku, abychom mohli společně bezprostředně sdílet čtenářské zážitky. Upozornila jsem děti, že jim nyní předvedu, jak budou dále pokračovat. Stručně jsem představila svou rozečtenou knihu, tentokrát Žitkovské bohyně Kateřiny Tučkové. Sdělila jsem dětem, jak jsem se o knize dozvěděla a proč jsem si ji vybrala ke čtení. Zvolila jsem úryvek, který vyjadřoval mé pochybnosti o výjimečných schopnostech bohyň z bělokarpatských kopanic, svůj výběr jsem vysvětlila a předala jsem slovo dětem.

Potěšilo mě, že žádné z dětí nemělo problém s výběrem úryvku. Úryvky sice ve většině případů nebyly příliš výstižné, tj. ani v nejmenším se z nich nedalo usuzovat na děj či žánr knihy, ale pomocí doplňujících otázek jsme se vždy dobrali k důvodu, který dotyčného vedl k jejich výběru. Výběr vhodného úryvku a jeho zdůvodnění je úkol poměrně obtížný dokonce i pro dospělé čtenáře, jak jsme se přesvědčili později (viz výše). Nejlépe si s úkolem poradil chlapec, jenž při čtení použil strategii hledání souvislostí děje s vlastními prožitky. Přečetl nám úryvek o holčičce, která se cítila osamělá, protože na ni její zaměstnaný otec neměl čas (Kiko a tajemství papírového motýla). Úryvek ho zaujal proto, že hrdinka má podobné pocity jako on – mrzí ho, že mu tatínek nevěnuje více času. Zdůvodnil i výběr knihy – chtěl se dozvědět něco o Japonsku a líbí se mu origami.

Alžbeta Ingrová, čtenářské kluby Sázava a Kouřim

Reflexe čtenářských klubů v Liberci

Na konci školního roku jsme se s dětmi pokusili o zhodnocení, reflexi čtenářských klubů. Kluby u nás probíhají dva, pro mladší děti z druhých a třetích tříd, a starší děti z čtvrtých a pátých tříd.

Pro děti jsme vypracovaly jednoduchý dotazník, kde odpovídaly na otázky týkající se činnosti klubu, jak jej vnímají, co je na klubu baví a naopak nebaví, co by na klubu rády dělaly a co by změnily. Součástí dotazníku byl i „portrét čtenáře“, ve kterém nás zajímalo, jaké knihy děti v průběhu klubu zaujaly, jaké knihy čtou rády a jak hodnotí vlastní čtenářské dovednosti, jak vidí samy sebe jako čtenáře. Výsledky ankety nás velmi mile překvapily, především v části, kde děti hodnotily klubovou činnost, která zahrnovala jak pravidelné krátké dílny čtení na úvod každého klubu, tak velké dílny čtení u starších dětí, lekce, zaměřené na předvídání, řízené čtení, vyprávění přečteného textu apod. Děti oceňovaly především čtení a povídání, někteří i hry a kamarády. Kupodivu by většina z nich uvítala více času na čtení, tedy především děti ze staršího klubu. Stejný dotazník děti vyplňovaly i v loňském roce, po třech měsících konání klubu. Tehdy si chtěly na klubu především hrát hry a čtení pro ně bylo nezáživnou až otravnou aktivitou, kterou by na klubu klidně postrádaly. Změna jejich postoje nás proto velmi těší a považujeme ji za jeden z největších úspěchů klubu.

Zajímalo nás také, co by děti na klubu rády změnily. Očekávaly jsme odpovědi ve stylu více volnosti, méně aktivit. Děti se ale věnovaly úplně něčemu jinému, a to klubové místnosti, v našem případě školní knihovně. Co by na ní chtěly změnit, zatím nevíme, každopádně se tomu budeme na začátku školního roku věnovat a budeme hledat společně řešení, aby se děti na klubu cítily příjemně.

V druhé části dotazníku, který jsme pracovně nazvaly portrét čtenáře, děti hodnotily vlastní čtenářské dovednosti známkou, tedy stejně jako ve škole. Děti mají tendenci se spíš podceňovat, ale většinou své schopnosti hodnotily velmi střízlivě a celkem výstižně.

V otázce, kde nás zajímalo, která kniha je v průběhu klubu zaujala, děti uváděly buď knihy, které dokázaly samy během dílen čtení celé přečíst, nebo knihy, které poznaly při klubových aktivitách.

A jak si děti vybírají knihu? Až na výjimky shodně – podle obrázků. Víme, že děti mají s výběrem knih problém, nevědí přesně, co číst, jak poznat knížku, která je bude bavit. Ze začátku to pro ně byla takřka nepřekonatelná bariéra. Snažily jsme se proto dětem ve výběru pomáhat, postupně jsme děti poznávaly, zjišťovaly, co kterého může bavit, co je schopen přečíst, nosily jsme jim z městské knihovny knihy, které odpovídaly jejich možnostem a představám. Naše poznatky se tak celkem shodují s uváděnými oblíbenými žánry, jichž se týkala jedna z otázek. I tak je to pro nás dalším vodítkem, jak dětem pomoci při výběru knih.

Radka Vojáčková, čtenářský klub v Liberci

Inspirace

Naše „lody“

Pamatujete si, jak jsme si před rokem a půl v Olšance doporučovali knihy, které by se mohli líbit dětem. Nazývali jsme toto doporučování „lody“ - našimi lodními průvodci. Mnozí z vás doporučili další knihy, leckteré z nich jsme mohli koupit a anotaci dali na web, snad bude pro vás čtení inspirací.

Od kolegyň z Plzeňského kraje jsme vyzvěděli jednu drobnou meziklubovou aktivitku - napříč kluby si spolu se svou regionální koordinátorkou doporučují zajímavé knihy, akce, aktivity...

Přicházím se svou troškou do mlýna, mé příspěvky do našich lloydů budou rovnou dva a ani jeden z nich nepatří mezi klubové knihy, protože vyšel až po našem velkém nákupu, nicméně anotace na webu již brzy najdete.

Kniha Návštěva malé smrti se týká tématu, které nikoho z nás netěší, ale přemýšlejí o něm i malé děti - kniha může být jedním z příspěvků do jejich úvah, zvláště pokud zažili v rodině smrt někoho blízkého. Druhá kniha „Hurá na kajak“ je ryze prázdninová, veselá a inspiruje k vlastnímu přemýšlení/vymýšlení příběhů i výtvarnému tvoření. Autorem jsou Lukáš Urbánek a Milada Rezková, které známe například již ze série knih Doktor Racek.

Listujeme příručkou Vzhůru na palubu:

Setkání s knihami

Toto je jeden ze způsobů, který vám pomůže rozhodnout se, jaké knihy číst ve skupině a povzbudit čtenáře odvážit se k četbě některých knih. Vyberte dvacet různorodých knih. Snažte se vybrat také knihy, které vaši čtenáři nebudou znát a knihy s neobvyklými přebaly. Rozložte knihy před členy a povídejte si o obalech a textech na přebalu. Proberte, které se jim líbí a proč. Které se jim nelíbí a proč? Koho se snaží nakladatelé přilákat k četbě dané knihy?

Rychlý výběr

Pomocí tohoto postupu se společně rozprávíte o tom, jak si lidé vybírají knížky, a o předsudcích, které si lidé o knížkách vytváří. Pošlete každé z dětí, ať si vybere z police tři knihy: jednu, kterou by si sama opravdu rádo přečetlo, jednu, která by pro ně byla výzvou, a jednu, které by se nikdy ani nedotklo. Musí si vybrat rychle, dejte jim je několik minut. Společně pak proberte, co si kdo vybral a proč.

Drobné (i archivní) radosti jako příspěvek ke spolupráci s rodiči

Noc s Andersenem - akce se podle mého názoru, ale zejména podle názorů dětí, podařila. Již nyní mám nápady na příští rok, myslím, že hlavním tématem bude „autorské čtení“ (pro rodiče i ostatní spolužáky). Velmi mě potěšila vysoká účast rodičů, sešli jsme se v knihovně a někteří s námi zůstali již od této chvíle, někteří se přidali v synagoze, další čekali u Práčovny - všichni s pozitivní náladou a s názorem, že čtenářské kluby a využívání metod RWCT při běžné výuce jejich dětí neskutečně posunuje, konstatovali, že se přesvědčují o tom, že jejich děti mají rády knížky a hlavně, že opravdu rády čtou. Zájem rodičů mě velmi potěšil a dodal energii pro další práci.

Šárka Fantová, čtenářský klub Kolín

(Nejmladší rokycanská členka klubu)